

Česa se bojijo invalidi

4. del

(Ljubim jo in želim)

PREVIOUSLY

on

Česa se bojijo invalidi

Obstajajo. Invalidi in Hendikepirani. Kaj hočejo eni? Žreti druge in jih izčrpavati. Kaj hočejo drugi? Pravice. Vpetost v boj je nujna. Vlada pa šverca korupcijo pod okriljem projektov socialne varnosti. Zavzema se za logiko invalidnosti. »Bodite zombiji, ne potegujte se zase, za nič se ne zavzemajte, bodite prilagojeni!« A prišleki se ne uklanjajo.

Česa (ali KOGA) se bojijo invalidi? Vlade? Ne. Hendikepiranih? Ne. Šuštarčiča? J ... pravzaprav ne. Samih sebe? Ne. Česa torej? Ljubezni, rane, bolečine, odgovornosti, duhov ... A bojijo se tudi bojevnikov.

Kaj hoče? Kaj želi? V imenu katerih se bo bojeval? To so napačna vprašanja. Ima hotenja, ima želje in bo se bojeval. A kar je pomembno, je njegova zahteva. Ne poteguje se za pravice, niti za ideologije; zanima ga, kar mu kot človeku pripada. ŽIVLJENJE in duševni mir. Prihaja z besedo. Ne bo je oznanjal, to so pred njim že počeli drugi. Z njo bo posiljeval njihove duše. Sejal bo trpljenje, da ga bodo sprejeli; in potem bodo videli, kaj v odnosu ima funkcijo obliža.

AND NOW THE CONTINUING

Ljubezen je kajpak mogoča le, če obstaja telo in če obstaja Ljubezen je najbolj žalostna stvar na svetu.
želja.

(Rutar, Pedro Almodóvar, str. 69)

(Rutar, Pedro Almodóvar, str. 23)

Ljubezen je namreč vselej usmerjena k drugemu človeku.

Ko ljubimo, odpiramo, zato nam očitajo, da rušimo.

(Rutar, Vzgoja za družino in vrednote, str. 193)

(Rutar, Freudovi duhovi 4, str. 57)

Ljubite se med seboj. Suha palica bi vzcvetela, če bi ji rekli te besede. Če rečete to človeku, se ne zgane.

(Kazantzakis, Čar grške pokrajine, str. 155)

Kako naj razumem vlogo ženskega telesa v mojem življenju? In kako naj razumem žensko kot človeka-prijatelja, ne da bi pri tem prispeval k iluziji o razliki med spoloma, ki v gonji osvoboditve obeh, prispeva k nasilju? Vojni med spoloma se izogibam tako, da se vzdržujem sodelovanja domnevno priložnostnih tekmovanj dveh ali več ljudi različnih spolov. Zvest psihoanalizi, nastanka takih bojevanj ne morem razumeti kot spleta okoliščin. Ne pomnim situacije, ko bi se v taki skupini ognili očitkom, kaj kakšen spol zmore in česa drugi ne. Zato me ne čudi, da so poleg IQ izumili še EQ. Slednjega se poslužuje ženska stran sovražnosti do moških kot superiorno pridobitev, ki naj bi jo moški namerno zanikali, da so imeli nad ženskami oblast. Medtem pa so one stoletja dolgo čutile, da nekaj ni v redu. Kljub moji poziciji, ko jih opazujem, pa nisem ponosen, ko se spozabim in vključim v boj. Za moško vojsko bi bil lepa in dobrodošla pridobitev, ako bi argumenti imeli kaj prispevati k zmagi. Žalitve, ki so glavno orožje v tej vojni, imajo posledice še dolgo zatem, ko se razidemo verujoči, da je bil samo hec.

Kako naj sprejemem žensko telo, ki me privlači seksualno, ne da bi ga obravnaval z vsem sranjem, ki mi ga vsiljuje njegova vpetost v umetni svet? Če govorim o ženski kot o spolu, jo razumem bodisi v smislu ideologije bodisi kot paritveno družico, ki bi ji bolje pristajal izraz »samica«. O ženskem spolu ni moč govoriti kot o človeku, kajti o človeku lahko govorimo zgolj kot o človeku. V ženskem telesu je človek, zato

ju ne moremo ločiti. Žensko telo ni isto kot ženski spol. Če s telesom seksualno občujemo, pa se s človekom pogovarjamo. Ker telo in človek nista ločljiva, med dvema osebama ni mogoča čarobnost, tisto nekaj več, če se samo pogovarjata, ali če samo seksata. Kajpak se lahko zgodi, da ena panoga prevzame funkcijo druge. Interaktiranje dveh ljudi v obeh veččinah kreira intimnost in prijateljstvo. Kakršenkoli drugačen odnos je formalen in kot tak nezadovoljiv in polovičarski. Ni nujno vreden pozornosti. Izvzevši odnos med analitikom in analizantom. Invalid je človek, ki se boji intimnosti, zato se ljudi s fizičnim hendikepom, ki jim sicer ne vedno upravičeno pravijo »invalidi«, pogosto intimno razvrednoti s strani invalidov, ki jim pogovorno pravimo »invalidi v glavi«. Zdaj bi moralo biti že jasno, da avtor invalidnost razume kot vedenjsko anomalijo, ki siromaši zavest in s tem preprečuje pogled na človeka v telesu.

Človek, kateremu v celoti posvečam to delo, me je nekoč dregnila v smislu, ali znam biti romantičen. Takratna zadrega je bilo spraševanje, kakšen odgovor naj ponudim, da bi nanjo naredil tak vtis, ki bi me naredil njenim očem privlačnega. Želim, da bi jo privlačil, tako kot sam čutim vznemirjenje ob njej. Četudi nisem romantično pismen in mi dvorjenje, da bi katero dekle postalo pozorno name, ni več po godu, trenutno pisanje razumem kot romantično početje. S tem ustrezam kriterijem dobre nadaljevanke. Imamo nasilje med dvema frakcijama, moralo, vladno zaroto in bojavnika, ki še ugotavlja, kaj bi in je osamljen. Med njim in žensko, ki mu je blazno všeč, pa se plete in plete ... a nič ne zgodi. Ta epizoda je o meni in o njej.

[...CENZURA ...] Na tej stopnji mi morebitna sla po ugajanju v boju za naklonjenost v seksualnem smislu ne kroji usode. [...CENZURA ...] Zadrega, kako ravnati, da bi dosegel zeleni učinek, ni več aktualna. **Če je človek zaradi ljubezni radikalno odprt do sveta in drugega človeka, je nujno tudi odprt do možnosti, da drugi ljubi njega.** (Človek Maestro, Čas brez Kristusa, str. 52.)

Imeli so prav. Ljubezni ni moč pridobiti z metodo ugajanja. Tudi Žižek pravi, da v množici enakosti izberemo človeka, ki ni a priori poseben, saj tak postane skozi izbiro. Čeprav izbira še ni zadostni pogoj za nastanek intimnosti, je nujni pogoj, da nastane možnost za to. [...CENZURA ...] Izbira ne bila bi veliko vredna, če ne bi vztrajal do zadnje bilke upanja. A tudi teh nekoč zmanjka in upanja je konec – nastopi ob-up. Radikalna odprtost do človeka izziva drugega, da ljubi nas. Le nujno ni, da nas ljubi nekdo, ki smo ga izbrali. A bilo bi lepo.

Ko bom ob-upal, bo nemara prepozno. Zame, [...CENZURA ...] pomembno je, da zame, [...CENZURA ...], in se ne oziram, če je morebiti kdo izbral mene, [...CENZURA ...]: ko bom ob-upal, morda ne bom nikomur več izbira, saj lahko kdo drug ob-upa nad mano. A ljubezen, tako Maestro, *presega konkretnega človeka*, zato je sposobnost ljubiti drža posameznika, ki se zaveda svobode drugega. Na tem nivoju smem, morda celo moram, izraziti naklonjenost in mu pokazati, da mi je drag. Tega ne znam bolje, kot da [...CENZURA ...] posvetim, kar imam za sveto – ne zgolj misel: zapisano misel.

Maestro pravi, da je ljubezen najprej srečanje. Le-to ni bežno, čemu bi se sicer bilo vredno srečati ... in nato še srečevati. [...CENZURA ...] Predolgo čakanje se kaj hitro sprevrže v ponižujoče stanje.

TRENUTEK RESNICE

Moja bivša partnerica v ljubezni je občasno zapadla v stanje, ki je bilo prenaporno za ljubezenski odnos in bi ga moral veliko prej prekiniti, kot pa sem to storil. V odnos človek sicer prinese svoje tegobe, a obstaja meja, ki določa razpad odnosa ne glede na vse tiste pogovore, ki jih posamezniki izvedejo. Navkljub temu, da odnos ljubezni zahteva za svoje trajanje refleksijo, ki je lahko dokaj pogosta, vzajemna – eden se zaupa drugemu – pa ne sme postati klinična. Takrat sem bil mnogo bolj neizkušen in nisem znal uvideti razlike. To dekle mi je očitalo, da sem z njo, ker vem, da nimam veliko možnosti pri drugih.

Sam res da ne verjamem, da imam veliko izbire, saj je moj fizičen hendikep prevelik problem že pri pridobivanju prijateljev in znancev. Če je bil ta problem nekoč aktualen zaradi ljudi, ki so zaradi nenormalnosti telesa v zadregi, pa je danes ravno obratno. Danes sem jaz tisti, ki se izogibam ljudem s takšno tegobo, saj je morebitni odnos preobremenjen in prekomerno pogojen z njihovim zanikanjem bolečine, da bi se imela iskrenost moč razviti. Moj napor pri tem je prenašanje žalitev in podobno.

Tkanje mrež, ki jim pravimo odnosi, dandanes pretežno pomeni pridobivanje zaveznikov na tak način, da jih lahko izdamo, ne da bi pri tem tvegali lastno varnost. Moja varnost je že davno načeta. Zaveznikov, da bi se počutil varneje, ne iščem, saj mi zadostuje moč resnice. Odnose potrebujem, ker sem človek, ki ima želje, izmed katerih so nekatere take, ki zahtevajo drugega človeka.

To so:

želja po iskrenem dotiku; dotikov sem sicer deležen, a le po uradni dolžnosti tistih, ki mi pomagajo pri vsakodnevnih opravilih, kamor sodijo osebna higiena, oblačenje, pomoč pri odvijanju. Če sežem v čas izpred osmih let, je prvi spomin na to témo umivanje penisa pod kožico, kar so nekatere negovalke počele brez rokavic. Ni naključje, da smo mladci želeli, da nas pri tem oskrbijo čim mlajše in očem blage negovalke. Da niso ob teh opravilih vztrajno natikale lateksa ali PVC-ja, sem jim iz srca hvaležen – če že za nič drugega ne najdem lepe besede – saj ni prijetno, da se človeško bitje, zlasti v času psihičnega razvoja in otroške ter mladostne dovzetnosti, počuti kot gnoj, do katerega je treba pristopiti v bio-hazardnem skafandru. Če je človek v ustanovi celo otroštvo, je še kako pomembna vsaka situacija, ko strokovni delavci ne hitijo z natikanjem zaščite.

Institucije v mestecu Slovenija niso dovolj razvite, da bi ljudje znotraj njih imeli razvit refleks za intimnost. Prej kot to jo ažurno zatirajo, medtem ko se ponekod v Evropi resno pogovarjajo, pod kakšnimi pogoji naj uredijo življenja tistim, ki so primorani živeti v ustanovah, da bo zadovoljena tudi intimna plat njihovega življenja, tj. tista, ki naredi človeka. Npr. trajno bolnih ljudi, ki so neposredno vezani na bivanje v zdravstvenih ustanovah; zapornikov; ljudi z motnjami duševnega razvoja. Da o invalidih, ki sicer verjamejo, da jim na tem področju nič ne manjka, ne govorim.

Nato mi pride v misel izkušnja zelo iskrenega in neobremenjenega dotika. Sedel sem na hodniku, sredi množice srednješolcev, ki so se pretežno bolj brigali za druge kot zase, in čakal, da bo konec odmora, ki meji dve šolski uri, od katerih nismo odnesli nič življenju uporabnega. Potem zagledam Rutarja – edino zares pomembno referenco mojega življenja – kako se giblje vzdolž hodnika proti meni, v smeri stopnic, ki po eni strani vodijo med drugim tudi do učiteljske zbornice, kamor je po vsej verjetnosti bil namenjen, saj se čez pol hodnika ni sprehodil, če mu ni bilo treba iti po t. i. dnevnik, v katerega je redko bila zapisana dobronamerna resnica. In šele, ko je bil že mimo mene, sem dojel, kaj se je dogajalo v mimohodu. Bilo je bežno, a očitno tako zelo mogočno, da moram danes o tem pisati. Dotik glave, ki mi ga pogosto namenjajo dekleta, je bil drugačen. Ni bil površinski in nisem imel občutka, da treplja po meni, kot to počno na psih. Bil je iskren dotik sredi množice postavljaških najstnikov, ki še ne vedo čisto dobro »zakaj jih imajo«. Dogodka niso opazili. In ko navidez življenje teče naprej, se v mojih mislih ta situacija zabava, s sicer zlizano mislijo, da tiha voda bregove dere.

To so:

želja po nežnosti, ki ni zgolj neboleč prijem. In je bolj kot dotik vedenjski vzorec, izražanje, pristopanje in poslušanje za tisto, kar ni izrečeno. Situacije, ustrezne temu, redko vidim. Nežnosti nimam za nekaj, kar se izvede tu-in-tam. Je to, kar človek je. Mati se lahko k otroku nagne in zato daje vtis nadrejenosti, lahko pa počepne in je vtis, da ga spoštuje in obravnava sebi enako. A naj tega ne stori, ker je v pričujočem delu tako zapisano, saj sam opis in izvedba še ne pomenita nežnosti. Vedenjski vzorec ni nekaj, kar se človek nauči na pamet. Bolj kot to je spontan odziv na dražljaje, ki jih zaznavamo, čeprav ni nujno, da se jih tudi zavedamo.

Nekatere matere se za otrokom derejo, ko zagledajo, da gre na cesto, druge pohitijo in ga preusmerijo. Mater, ki jo imam v mislih, poznam, zato lahko rečem, da drtje uporablja, da otroke dresira za uboganje na ukaz. Zelo veliko se dere. Obnaša se, kot da je z rojevanjem osvojila celotno znanje o vzgoji. Dovolj strokovnega znanja imam – v marsikaterem pogledu se celo lahko kosam s strokovnjaki – da kompetentno trdim, da nima niti minimalne odprtosti, potrebne za vzgojo. Še vedno govorim o nežnosti. Otroku ukaže, da se ne sme igrati v avtomobilu. Jasno je, da pri štirih letih težko razume razloge zato, kar ga celo navdihuje, da to stori. Očitno je zvedav. In ko ga mati dobi v prepovedani situaciji, joj, postreže z nasiljem. In podobne matere se sprašujejo, kako le bi naj otroka naučile ubogati. O smiselnosti situacije še niso slišale. Ključni niso ob nakupu priloženi zgolj, da otežimo krajo.

Podobno je z noži. Prepoved. In nato udarec po roki, ko otrok ni ubogal. Preprost umik izpred dosega otrokovih rok zadostuje. A po drugi strani jo peče vest, kar vidim po kupu igrač, ki mu jih kupi, da blaži posledice nasilja, s katerimi se otrok ne igra. Ima jih več kot dovolj, a se zdi, da je kljub vsemu dolgočasen. Nesmiselne prepovedi, začinjene z nasiljem in osipavanja otroka z igračkami je tandem, ki otopi ostrino duha in omejuje zvedavost. Poleg družbenega omejevanja in zatiranja ljudi res ni potrebe, da se začne že v rani mladosti, ker imajo roditelji pač pravico otroke vzgajati po svoje in po lastnih močeh. Vzgoja otrok ne bi

smela biti prepuščena sprotne učenju. Drugi otrok pa ne razlog, da popravimo, kar smo pri prvem zanemarili. Vsaj ne, če govorimo o človeku, ki naj bi zrasel v nežno bitje, občutljivo na odvzem svobode, delanje krivic, nasilje ipd. Ki bo imelo razvit čut za »prav« in »narobe«. Pravzaprav vse tisto, o čemer sta pisala Platon in Ksenofon. O pismenosti človeka.

In potem krivite družbo, da slabo vpliva na otroke. Naredite obrat in poročite, da družba so slabo vzgojeni otroci, ki nikoli niso zares odrasli. Bog ne daj, da bom kdaj imel dolžnost določiti logiko starševstva, kajti imeti otroka ne bo pravica, ampak težko zaslužen privilegij nežnih ljudi, za katere ne bo pomembna spolna usmerjenost. *Ljubezen ni dovolj* je knjiga, ki bi morala že davno biti prevedena v slovenski jezik in ponujena v branje roditeljem, ki ne želijo, da njihovi otroci zrastejo v čustvene in duševne razvaline, kar imam za drugo ime invalidnosti. In da ne bi postali pridigarji morale, medtem pa bi jih negotovost v to, kar pravijo, da je prav, razžirala od znotraj, kar je povod za psihično nasilje nad seboj in drugimi, iz česar izvirata rasna in spolna nestrpnost.

A da bi to razumeli, morate biti malo teoretično podkovani. Invalidnost je kot vedenjski vzorec integrirana v strukturno nujni psihični manko, ki je hendikep. Zanj smo rekli, da je bolečina. Slaba vzgojenost ni nič drugega kot prikrievanje ranljivosti. Na kratko: je vpis invalidnosti na mesto ljubezni. Zamenjava zla za dobro. Zato vztrajati v invalidnosti pomeni vztrajati v zlu. Predolgo bi se zamudili, če bi želeli bralkam in bralcem približati zapoved, ki zadolžuje človeško bitje, naj ljubi. Spomnimo naj le na pretekla dela, kjer razvijamo idejo, da človeško bitje postane človek šele, ko se nekdo ukvarja z njegovo rano na srcu. Iz tega sledi, da je tudi nežnost zapovedana, če govorimo o postajanju »človek«. Vprašanje, ki se ga nismo lotili, je, ali je človeška žival dolžna postati človek, ki nujno ljubi, saj drugače ni človek.

Nežnost je način, kako pristopamo do nekoga, ki ga imamo radi in ga ljubimo. Moja razgaljenost je priznanje ženski, [...CENZURA ...], da je moj hendikep pomanjkanje veččnosti nežnosti, saj sem otrok institucije, kjer ni bilo priložnosti za priučitev le-te. A mi to ne predstavlja več glavnega problema, saj so me leta neprespanih in mučnih noči ob nezadovoljenih željah poučila, da se tega človek nauči v interakciji z drugim človekom. Pretežno imam opraviti z invalidi: v najboljšem primeru s pol-človekom, kakršen sem še sam. Postati to, čemur Nietzsche pravi nadčlovek, pomeni biti nežen. Fizično stanje, npr. CP – sinonim za trdnost – kratko malo ni pomembno.

[...CENZURA ...] bi rad razvijal nežnost. Le-te se človek nauči tudi s pomočjo avtorefleksije.

To so:

želja po seksu. Ne želja po izpraznitvi, čeprav menim, da je potrebno na trg lansirati tudi to storitev – le v nekoliko bolj razviti in zadovoljujoči obliki, kot jo ponujata draga ter površna prostitucija in amaterska erotična masaža. Ljudje našega mesta so preveč katoliški, da bi oblastno vejo naše dežele nagovorili k ustreznim zakonodajam na tem področju, kar bi nemara celo utrjevalo partnerske vezi, saj bi hitro začutili, da je ta vidik zamenljiv in preveč pomemben, da bi bila ljubezen smela biti izgovor za zanemarjanje, medtem ko bi klicali k zvestobi. Lahko, da bi se kdo bolj potrudil pridobiti telesno naklonjenost ljubljenih, ki jo jemljejo za samoumevno. Nekateri pa jo (iz)rabijo kot manipulativno orodje pri doseganju ciljev.

Seks je v končni fazi sicer lahko orgazem. Bolj kot to mi pomeni vrhunec dotikanja in nežnosti. Njegova razsežnost zajema tudi golo izpraznitev, ne da bi ogrožala tako dotikanja kot nežnosti, ki sta za razliko od seksa daljno ročni panogi. Nista vezani na situacijo in priložnost. Ponovno priznam, da mi je misel, da bi se seksualnim užitkom odpovedal, mučna. Četudi mi ne zmorejo nuditi nežnosti in dotikov, je goli seks vedno bolj pogoj, da sem se z dekletimi pripravljen družiti. ***Brez obetov, da bomo dobili, kar potrebujemo, privlačnost zamre.*** (John Gray, Moški in ženske na zmenku, str. 33.)

Zato sem prekinil veliko stikov z dekletimi. [...CENZURA ...][...CENZURA ...][...CENZURA ...]

Navkljub zavedanju, da zaradi fizičnega hendikepa, želja, ki terjajo fizično naklonjenost želečega bitja, ne zadovoljujem v sprejemljivih intervalih in količinah, saj hendikep slovi po odurnosti in odvratnosti, se ne odločam za koga, ker bi sicer ne imel izbire. Tudi če bi sprva podlegel misli, da bi z nekom bil, ker nimam veliko izbire, nadaljnji razmislek ponudi posmehljivo poanto proti poskusu, da bi ta misel dobila moralno moč, ki bi človeka zatirala in mu očitala preračunljivosti in sebičnosti, češ »do mene ti je mar zgolj, ker sem redka možnost«.

Očitek »nimaš izbir« je nesmiseln, ker se s ponudbo za odnos izbira ponudi. Lahko bi jo zavrnil. »Z mano si samo zato, ker sem se ti ponudila, kajti drugje se ti ni ponudila nobena druga možnost« je logični zasuk istega očitka. Smešnost tega pa se pokaže, ko se čisto za zabavo, ne da bi imel resno potrebo po tem, morda celo z malčerk naivnosti, vprašam, ali naj zavrnem sicer redko, a ustrezno priložnost, ker je redka ali ker sploh je. To je tako, kot če bi rekli, da naj izbiram tam, kjer ni izbire. Ali morda celo, da naj izberem nekoga, ki mi ne ustreza, samo zato, ker mi ne ustreza: zato, da ostanem moralno čist. Slednje bi pomenilo tudi obratno: zame, kot neustreznega, bi se odločalo več ljudi.

Če mi torej kdo očita, da se zanj odločam, ker nimam izbire, odvrčam, da se ne bi mogel name jeziti, če ga ne bi izbral. Če sem ga izbral, je izbira kajpak bila, in bila je omogočena z njegove strani. Če pritrdim, da imam manj izbire, dodam: potrebujem le eno, ko si želim intimnosti. Dekle, ki mi je očitalo, da sem z njo, ker ni drugih ponudb, mi je prav tako očitalo, da jo varam. A o očitkih glede varanja sem razmišljal drugje.

Na vprašanje, ali naj zavrnem sicer redko, a ustrezno priložnost za ljubezen, ker je redka ali ker sploh je, odgovarjam pritrdilno. Ne zato, ker bi verjel, da je izbira moralno sporna, ampak ker izhaja iz konteksta nezaupanja in očitajočega moraliziranja. To sem po dolgem času tudi storil, saj se intimnost ni mogla razviti. Dokazal sem tudi, da nisem voljan vztrajati v odnosu, tudi če se zavedam težav pri iskanju človeka za intimnost.

KONEC TRENUTKA RESNICE

Ženska, ki si jo želim, je lepa, zato bi veljal za bedaka, če ne bil pripravljen vztrajati v njeni družbi. Kar je vredno, si zasluži pozornost. ***Do dragocenih stvari se moramo vesti na dragocen in spoštljiv način.*** (Človek Maestro, Vzgajanje pogleda, 1. del, str. 64.) A tudi vztrajanje ni večno in je čas, ko bom moral biti »bedak« in popustiti.

Odgovornost do človeka, ki nam je ljub, pomeni, da se zanj zanimamo, tj. da se z njim ukvarjamo. [...CENZURA ...] Zase lahko povem, da sem se veliko zadrževal in ovinkaril, ker me je bilo strah, da bom ob upanje, če bom preveč neposredno izrazil, kaj želim. Kljub temu, da ima seksualno zadovoljstvo vedno večjo prednost[...CENZURA ...], saj je pomanjkanje te s povečevanjem samozavedanja vedno intenzivnejše, to ni nekaj, pri čemer bi se ustavil. [...CENZURA ...] Smernica v odnosu pomeni vedeti, kaj hočemo od odnosa odnesti.

Pred časom bi se še zadrževal, a zdaj sem začutil breme v mirovanju. [...CENZURA ...], ni bilo jasnega odgovora. [...CENZURA ...] O tem bi se [...CENZURA ...] želel odprto, brez zadržkov pogovarjati, kajti za to namreč v odnosu gre. Za pogovor o zadržkih, ki jih imamo do ljubljene osebe. Vse ostalo je izguba časa, če se vmes ne ukvarjamo na trenutke tudi o teh zadržkih. Pomanjkanje seksualne sle v intimnem odnosu razumem kot zadržek, zlasti če je seksualna privlačnost nekoč že bila. Pogovor o zadržkih in seks je v seštevku isto: intimen odnos. Samo tako smo do drugega skrbni in odgovorni. Invalidi kajpak nimajo jaje za to.

Če se zgodi odnos, v katerem so sicer kvalitetne debate, ni pa intimnosti, čutim nepotrebno izgubo časa, ki bi ga raje namenil masturbaciji, če bi ne imel dovolj moči za branje. Tak odnos me bo ponovno zanimal, ko bom nekemu predstavljal intimno željo in bom žarel od veselja, da obstajam kot človek, seksualno bitje. Ni dovolj, da sam verjamem, da sem človek, saj se mora do mene vsaj nekdo tako nasloviti. Odnos kvalitetnih debat sem pripravljen med invalidi imeti zgolj kot človek. Do takrat sem terminator, ki vztraja kot simptom, dokler mu ne naklonimo dovolj pozornosti. Le-te zmore samo človek, ki se poslužuje orožja/besede in dejanj. Še naprej bom neusmiljeni, brez kompromisni, nesrečno zaljubljeni bojevnik – za invalide sicer neprilagodljivi prasec, ki brezzveze teži in išče pozornost (tu imajo celo prav), ki je nima, in moli nos, kamor ni treba: sicer veliko govori, čeprav o življenju nima pojma – ki ne kloni zlepa.

Ljubim tistega, ki meče zlate besede pred svoja dejanja in zmeraj še več drži, kakor obljubi [...]. (Nietzsche F., Tako je govoril Zaratustra, str. 15.) Invalidi klepetajo in se ne pogovarjajo. Ne ljubijo, marveč perverzno pričakujejo ali celo zahtevajo in ukazujejo. So zahrbtni in hinavski, preračunljivi, strahopetni xxxlizci, se nenehno pritožujejo čez družbo, kako je kriva za njihov status in nesrečo, ki jo javno zanikajo in priznajo tako, da se spravljajo na tiste, od katerih se nadejajo koristi in prikritega nadaljevanja obtoževanja vse povprek za svoje tegobe in ne premorejo toliko zvitosti, da bi naredili obrat v mišljenju in dojeli svojo udeležbo in vpletenost v družbo, ki jo z logiko invalidnosti soustvarjajo, čeprav njihova zvitost in manipulativnost brez primere dajeta ljudem na znanje, da jih zaničujejo in se jim ob kavi, ko se z njimi

pogovarjajo, rogajo v obraz. In potem nekateri od teh ljudi zberejo dovolj poguma, da se javijo pri meni in povedo svoje skrbi, kljub temu, da jim invalidi niso znali postreči lepe in dobre besede o meni in bi bilo bolje, če bi molčali, s čimer se žal ne morejo ponašati. Ljudje pa od mene odhajajo s svežim mnenjem o meni; kljub pogumu za prihod, s še dovolj strahu, da bi mi njihove osupljive pripovedi bile v navdihujočo pomoč v boju za Dobro. Tudi pri YHD društvu za razvoj teorije in kulture hendikepa imamo invalide. Žal.

In kako naj kdorkoli ljubi takšna bitja? To je situacija, ko bog umakne težo zapovedi *ljubite se* s človekovih pleč. Bitij s toliko zla pri najboljši volji ni možno ljubiti. Kako sem se drznil spraševati, zakaj je več ljubezni namenjene psom ...

Kljub militantni naravi resnice, je ljubezenski odnos mogoč, če upoštevamo blagost, ki je iskanje pravega trenutka. Je občutljivost, ki ji pravimo diskretnost. Iskanje pravega trenutka za resnico je zavezano potrpežljivosti. Zajema tudi iskanje ustreznega načina, kako povedati resnico ljubljeni osebi, da ne bo odbijajoče boleča. Resnica je nujno boleča – piše Rutar. Kljub temu, da je pogoj za ljubezenski odnos avtoanaliza, psihoanaliza ni v vlogi terapije. Je način ljubezni, ki odpor do drugega spremeni v vez, ki ustvarja ter vzdržuje odnos in omogoča razumevanje. Sebe in drugega. Ljubezen ni toliko seksualni interes – kar mi je bilo očitano – kot je interes po razumevanju. Zapišimo ponovno: je zrenje v rano drugega, ki je mesto razumevanja. Blagost tega je spoštljivo vedenje, saj je rana človeka dragocena zaradi vsebinske edinstvenosti. Pogoj, da se do nje dokopljemo, je, da iz množice potegnemo človeka in ga šele naredimo dragocenega skozi spoznavanje.

Spoznavanje je ustvarjanje dragocenosti. Spoznavamo kajpak zlasti tudi konkretne želje posameznika, zadovoljevanje katerih prinaša erotiko preko nezadovoljivosti nezavedne želje. Zadovoljevanje želja nima namena zadovoljitve, ampak ponuja vzdrževanje privlačnosti. Poskus, da bi željo zadovoljili, je smrt odnosa, ko nastopi hladnost in moramo odnos prekiniti. Zadovoljevanje ni poskus zadovoljitve. Je proces trajanja in pravljичno rečeno negovanje rane drugega. Zato je užitek posameznika odvisen od drugega, če mu ga privoščimo, seveda. Patološko ljubosumje je nevoščljivost tretjega, ki se ne more sprijazniti, da nima besede glede njunega užitka. Njegova patetična nemoč, da bi imel vpliv na svet dveh ljudi je izraz zla, ki lahko vodi v smrt. V simbolno smrt bi, kakopak, moralo voditi, čeprav se to zgodi le redko in ima zato status pojava, kot ga ima videnje supernove npr., katere dejanskost je minila že preden smo bili priča dogodku. Tako je tudi s simbolno smrtjo, če smo dovolj zvedavi.

Intimen odnos je svet dveh posameznikov, v katerem radovoljno živita: je svet, kamor se vrača le človek. Je pravljичni svet zaradi tega, kar čarobnega imata dva med seboj. Čarobnost je v vedno vnovični simbolni smrti dveh ljudi, ki pozorno in zvedavo potujeta po razsežnostih srca in s tem kreirata svoje svetove, v katerih živita, ker v svetu kot danosti zaradi statičnosti, ki je stvar množic, človek ne vzdrži, ker trpi, saj je duh nadgradnja človeka, kar terja premik. Je zaprt svet dveh ranjenih src neskončno odprtih možnosti. Množice so neskončne razsežnosti omejenosti. Potovanje in kreiranje intimnih svetov je iskanje in izdelovanje novih želja, katerih zadovoljevanje namenjamo dobremu počutju.

Invalidi se ne počutijo dobro. Tudi ljubosumni so. Drugim ne privoščijo užitkov, niti v svojih vrstah, zato jim nagajajo. Ker ne poznajo nobene druge možnosti sveta kot tega, v katerem živijo, verjamejo, da tudi drugi nagajajo njim. Zato me ne čudi, da mi podtikajo vse, kar sem o njih povedal. Verjamejo, da to, kar povem velja zame. Zgovoren primer ljubosumja je ta: nekega dne je, ko ni bilo več dvoma v njihovih glavah, da imam seksualne izkušnje še s kom drugim kot s prostitutko, me neki invalid z mišično distrofijo posmehljivo ogovori, češ, ali mislim, da sem izvedenec za ženske, če sem dvakrat v življenju fukal. Imel je že nekoliko alkohola v krvi, zato ni bilo dvoma o njegovi iskrenosti. Invalidi, ki so telesno popolnoma nemočni, se pogosto zapijajo. Ni mi težko naglas povedati, da sem že nekajkrat naletel na invalide, ki samo še čakajo na smrt. Alkohol je skromen užitek, do katerega se najlažje dokopljejo. Dejstvo, da umirajo na obroke, je opravičilo, ki dovoljuje maltretiranje drugih. In tí jim nasedejo. Kot že zapisano, invalidi se posmehujejo drugim.

A v tišini, ko pridejo k meni, in je resnica neizprosna, povedo osupljive zgodbe: zlasti pripovedujejo, česa jih je strah.

In kaj naj povem tebi? Samo eno. Želim, da bi večkrat jasno, brez strahu izrazila, kakšne želje imaš v odnosu z mano. Tudi, ko boš menila, da so izraz simptomov in bi jih raje zamolčala. Pravzaprav zlasti takrat. Kajti o tem sem pisal. O bolečini, ranljivosti in o tem, kako se ponudimo kot objekt želje. Če boš želje izražala, bom vedel, da sem tisti, od katerega želiš, da jih zadovoljuje. Če ne, bom to razumel kot da v odnosu z mano ne

želiš biti človek. Človek je zgolj, če naslavlja želja in če želje naslovimo nanj. Jaz sem v meri, kot je to dopuščal razvoj odnosa, storil. [...CENZURA ...] Na tem mestu te želim vzpodbuditi, da mi zaupaš, ne glede na to, kako nenavadno se bo zdelo. Če se mi ne bi zdela nenavadna, mi ne bi bila dragocena. A to mi ni dovolj, če imam občutek, da se zadržuješ. S tabo se želim veliko pogovarjati in veliko ... [...CENZURA ...]

Če so moje želje naletele na do mene hladno srce ... *Polna in mogočna duša je ne samo kos bolečim, kar groznim izgubam, pomanjkanjem, oropanjem, zaničevanjem: iz takih peklov pride celo polnejša in močnejša: in da povem bistveno, z novo rastjo v blaženosti ljubezni.* (Nietzsche F., Volja do moči, str. 559.)

Murski petrovci, torek, 29. julij 2008.

CENZURIRANO: Ljubljana, nedelja, 16. november 2008.